

РЕШЕНИЕ

№ 5087

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9581** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Юм У., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-834 от 24.04.2024 г. издадена от С. Х. П. на длъжност "инспектор" в група "ООР", сектор "ОП" в 04 Районно управление при СДВР, с която за извършени от водача на МПС А. Юм У. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа издател, респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че не е извършил твърдяното нарушение. С оглед на изложеното моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващият, адв. Д. поддържа жалбата и наведените в нея доводи за незаконосъобразност на акта. Доводи относно незаконосъобразността на акта излага в писмени бележки. Претендира разноси по делото, съобразно на представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответната страна – С. Х. П. на длъжност "инспектор" в група "ООР", сектор "ОП" в 04

Районно управление при СДВР, редовно призован, чрез процесуалния му представител юрк. Г. оспорва жалбата. Подробни доводи е развил в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноси и прави възражение по реда на чл. 78, ал.5 от ГПК.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 228з-834 от 24.04.2024 г. издадена от С. Х. П. на длъжност "инспектор" в група "ООР", сектор "ОП" в 04 Районно управление при СДВР, за извършени от водача на МПС А. Юм У. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 1328795/24.08.2024 г., че А. Юм У., управлявал л.а. „Шевролет М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] и при извършена проверка водачът отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на наркотични средства Д. тест 5000, с номер ARMM-0038 за употреба на наркотични вещества или техните аналози. В АУАН било посочено, че на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 292766 за ВМА и 7 броя стикери. АУАН е връчен лично на жалбоподателя на 24.08.2024 г.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП. Срещу АУАН от страна на водача на МПС не е депозирано възражение.

По делото са представени доказателства, съставляващи административната преписка - талон за изследване № 292766, връчена на жалбоподателя в.22.10 ч. на 24.08.2024 г.; собственоръчно подписан отказ от А. Юм У. да бъде тестван с Д. тест 5000, с номер ARMM-0038 за употреба на наркотични вещества или техните аналози с дата 24.08.2024г., докладна записка от 24.08.2024 г. относно проверено МПС; докладна записка до началника на 04 РУ-СДВР от С. Х. П., издател на оспорения акт относно допуснатата техническа грешка в ЗППАМ, като е посочено, че навсякъде вместо м. „08“ е изписан погрешно изписан м. „04“.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложеното в жалбата оплакване за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая видно от представите по делото заповеди /лист 25 и 26/ са оправомощени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от полицейски орган по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган. Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. С оглед на изложеното неоснователни са релевираните от страна на жалбоподателя доводи за липса на мотиви на акта.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Действително видно от титулната част на обжалвания административен акт след изписване на номера на акта 228з-834, като дата на издаване на последната е изписана датата 24.04.2024 г. Съдът намира, че така изписаното е в следствие на техническа грешка, което се установява както от представената по делото докладна записка до началника на 04 РУ-СДВР от издателя на ЗППАМ С. Х. П., относно допуснатата техническа грешка в ЗППАМ, където е посочено, че навсякъде вместо м. „08“ е изписан погрешно изписан м. „04“, така и от останалите ангажирани по делото

доказателства - АУАН, сведения, докладни, талон за изследване, от които е видно, че процесната проверка е била извършена на 24.08.2024 г. Тези доказателства не са оспорени от жалбоподателя по реда на чл. 193 от ГПК. Именно на 24.08.2024 г. е била извършена проверката и ЗППАМ е връчена лично на А. Юм У., който потвърждава този факт и в депозираното от него сведение за отказа да бъде тестван дадено във връзка издания му талон за изследване от 24.08.2024 г., получен от последния на посочената дата. С оглед на изложеното съдът, приема, че процесната ЗППАМ е издадена на 24.08.2024 г., като релевираните в тази връзка възражение от страна на жалбоподателя за антидатиране на акта и издаването му преждевременно намира за неоснователни.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че безспорно бе установено с оглед събраните по делото доказателства, че жалбоподателят като водач на МПС е отказал да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, установено по съответния ред. Това още по силно се потвърждава и от факта, за който не се представят доказателства в тази насока, че жалбоподателят не е посетил посоченото в талона за медицинско изследване, медицинско заведение в рамките на указаното време, както и, че е дал кръв за изследване.

За извършеното нарушение са съставени АУАН и НП. Срещу АУАН не са релевирани възражения. Тук следва да се отбележи същото така, че доводите изложени в жалбата относно допуснати процесуални нарушения при съставяне и връчване на АУАН са неотнормирани към предмета на спора в настоящото производство.

Нарушението на водача е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно [чл. 189, ал. 2 от ЗДвП](#) има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, каквото доказване не се проведе. Следва да се посочи също, че от ангажираните по административната

преписка писмени доказателства безспорно се установява, че административният орган изпълнявайки задължението си по чл. 35 и чл. 36 от АПК всестранно и всеобхватно е изследвал всички относими факти за случая, в това число и тези лицето извършило нарушението.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Юм У., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-834 от 24.08.2024 г. издадена от С. Х. П. на длъжност "инспектор" в група "ООР", сектор "ОП" в 04 Районно управление при СДВР, /погрешно изписана 24.04.2024 г./

ОСЪЖДА А. Юм У., ЕГН [ЕГН], ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР сумата в размер на 100 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ:

